

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

Κριτική άνασκόπησις ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων

Κατὰ τὴν ταπεινὴν μὴ γνώμην, ἡ σωστὴ καὶ ἐπισημειωμένη ἀντιληψὶς ἀναφορικὰ μὲ τὸ ἐπόμενον ἔτος σχετίζεται μὲ τὴν ὅσο τὸ δυνάτον πληρέστερη γνώσκει καὶ μελέτη τῶν γεγονότων ποὺ διαδραματίστηκαν κατὰ τὴν περασμένη χρονιά. Μία χρονιά-όροσμος, τόσο γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Χώρα μας, ὅσο καὶ γιὰ τὴν διεθνή κοινότητα καὶ τὴς ἄλλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἡ παγκοσμιοποίηση βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἀδοκλήρωσής της μὴ ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεσῆς ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν χῶρον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίηση ἢ ὅποια ἀποσκοπεῖ στὴν κατάργησιν καὶ στὴν πολυπολιτισμὴν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

«Ἡ προβολὴ τῆς συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεών της ἐντάσσεται στὸ πλαίσιο τῆς προσπάθειάς νὰ μὴ παραδοθῆ στὴ λήθη»

ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΑΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΜΕΙ Ο κ. ΦΕΙΔΑΣ

Πῶς ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Κύριον

Τοῦ π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη, Ἱ. Α. Αμερική

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς 30ῆς ἐπετειοῦ τῆς ἐτήσιας Παγκόσμιας Ἡμέρας Προσευχῆς γιὰ τὴν Εἰρήνην, ποὺ διοργανώθηκε στὴν Ἀσιεῖν (18-20 Σεπτεμβρίου 2016), ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐξέδωσε ἀνακοίνωσιν σὰ ἱταλικὴν στὴν «Αὐθεντιε», ἐφημερίδα τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐπισκόπων τῆς Ἰταλίας, μὲ τίτλο, «Ἴνα πάντες ἐν ὡσιν 'ut unum sint'». Τὸ φετινὸ θέμα ἦταν: «Δίωμα γιὰ τὴν εἰρήνην: Ὁρθόδοξοι καὶ Πολιτισμοὶ σὲ διάλογον». Πρὶν φάσωμε στὸ μῆνυμα τοῦ Πατριάρχου καὶ τὰ σχολία μου, θὰ ἤθελα νὰ προσφέρω μερικὲς εἰσαγωγικὰς παρατηρήσεις.

Κατὰ τὴν πρώτην Παγκόσμια Ἡμέραν Προσευχῆς γιὰ τὴν Εἰρήνην τὸ 1986, 160 θρησκευτικοὶ ἡγέτες συγκεντρώθηκαν, ἀντιπροσωπεύοντες 32 χριστιανικὰς ομάδας καὶ 11 μὴ χριστιανικὰς θρησκείας, «διερχόμενοι τὴν ἡμέραν ὅλοι μαζὶ μὲ νηστεία καὶ προσευχὴ στὸν Θεὸ ἢ Θεοῦς τους». Ὁ Πάπας Βενέδικτος τὸ 2011 δὲν ἐπέτρεψε μίαν κοινήν προσευχὴν, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ δώσει τὴν ἐντύπωσιν «ὅτι οἱ θεολογικὲς διαφορὰς ἔχουν ἀμβλυνθεῖ ὅτι δὲν εἶναι σημαντικὲς». Ὡστόσο, κατέληξε τὴ δική του τοποθέτησιν λέγοντας: «στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅς φέρει κάθε θρησκεία ἐπάνω στὴ γῆ δικαιοσύνη καὶ συγκώρησιν καὶ ζωῆ, τὴν ἀγάπην» - μίαν ἐξολοκλήρου συγκρητιστικὴν προσευχὴν, θὰ ἤθελε νὰ προσθέσῃ. Πῶς θὰ μπορούσε ἡ προσευχὴ νὰ ἀπουσιάζει ἀπὸ ἐνα γεγονόςον ποὺ λαμβάνει χώρα ἀκριβῶς μὲ σκοπὸν τὴν προσευχὴν γιὰ τὴν εἰρήνην; Ἡ φετινὴ ἐκδήλωσιν συγκεντρώσθη πάλιν ἀπὸ 450 θρησκευτικοὺς ἡγέτες διαφορετικῶν πίστεων.

Ἀκολουθῶν ἀποστάσιμα τῆς δήλωσιν τοῦ Πατριάρχου καὶ στὴ συνέχεα τὰ σχολία μου:

«Παρήλθαν 30 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος II ξεκίνησε τὰ ὅσα συμβαίνουν στὴν Ἀσιεῖν, ἐκδηλώσεις περισυλλογῆς καὶ ἀποφάσεων γιὰ τὴς θρησκείας ποὺ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ἡ Παιδεία εἰς τὸ στόχαστρον τὸ 2017

Ὅλο καὶ περισσότερον στὸ χῶρον τῆς παιδείας γίνονται μάρτυρες μίας ἀκατάπαυστης προσπάθειάς νὰ εἰσαχθῶν στὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα προγράμματα καὶ μετρηθησάμενα ἀμφίβολου παιδαγωγικῆς ἀξίας. Οἱ ἀντιδράσεις τῶν εὐαίσθητων ἡμετέρων, ὁμάδων καὶ φορέων πικρῶν. Μάλιστα, **σφοδρῆ κριτικὴ** γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν τὰ τελευταῖα τρία χρόνια στὸ χῶρον τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ προσπατικῶν ὑπουργῶν Παιδείας ποὺ χρημάτισαν στὸ νευραλγικὸν πόστο ἄσκει ἡ Κομισιὸν μὲ τὴν «Ἐκθεση παρακολούθησιν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς κατάρτισιν τοῦ 2016»[1], κατακριπτόντας οὐσιαστικὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ κ. Νίκου Φίλιππου ὅτι οἱ ἀλλαγὲς ποὺ προωθοῦσε θὰ ἔφεραν τὴν ἐπανάστασιν στὴν Παιδείαν.

Στὸ πλαίσιο τῆς ἀντιδράσεως αὐτῆς, ὡς γονεῖς ποὺ ἀνησυχούμε καὶ προβληματιζόμεθα, παρουσιάζομε συνοπτικὰ, ὁριζόμενα ἀπὸ τὰ πρὸ προβληματικὰ ζητήματα, ποὺ ἀπτόνται τῆς λειτουργίας τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας (καὶ ὄχι μόνο) συστήματος.

1. Ἀρχαία Ἑλληνικὴ - Ἱστορία: Ἡ Πανελληνία Ἑνωση Φιλολόγων καταγγέλλει «μεθοδικὴ καὶ συστηματικὴ προσπάθεια συρρικνώσεως καὶ υποβάθμισιν τῆς διδασκαλίαν τῶν ἀνθρωπιστικῶν μαθημάτων στὴν Δευτεροβάθμια Ἐκπαιδεύσιν»[2]. Μὲ τὴν ἀφαίρεσιν σημαντικῶν κεφαλαίων ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, γάναται ἡ συνέχεα τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, δὲ γίνεται κατανοητὴ ἡ μετέβασθ ἀπὸ τὴν μίαν ἱστορικὴν περίοδον εἰς τὴν ἐπόμενην καὶ δὲ συνδέονται τὰ αἵμα μὲ τὰ ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀφαίρεσιν τῶν σημαντικῶν γεγονότων ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ἱστορικὴν πορείαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲ συντελεῖ στὴ διαμόρφωσιν ἱστορικῆς καὶ ἐθνικῆς συνείδησιν τῶν μαθητῶν»[3].

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, εἶναι τεράστια τὰ ὄφελαι, ποὺ προσφέρει ἡ διδασκαλία τῶν θησαυρῶν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ἡ Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

Μία ἑλληνορθόδοξος κριτικὴ ἐναντίον τῆς ἀοράτου δικτατορίας τῶν Σιωνιστῶν

Γράφει ὁ κ. Διόδωρος Ράμμος, Ἱστορικός-Ἀρχαιολόγος

2ον

Πορεία εἰς τὸν Μεσαίωνα

Στὴ διάρκειαν τοῦ Μεσαίωνα συμβαίνουν δύο σημαντικὰ γεγονότα, ποὺ συνδέονται μὲ τὸν Σιωνισμό, ὁ ἐξεβραϊσμός τῶν Χαζάρων καὶ ἡ εἰσαγωγὴ στὴν ἐβραϊκὴ θρησκείαν τῆς Καμπάλα (ἢ Καρβάλα). Ἐβραϊκὸ ἔθνος καὶ θρησκεία ἦταν ἕνα. Ὅποιοι πίστευαν στὸν ταλμουδικὸν ἦσαν Ἐβραῖοι, ἦταν μέλος αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς κοινότητος, ἀνεξάρτητα ἂν δὲν μίλησε ποτέ τὴν ἐβραϊκὴν γλῶσσαν, ἂν δὲν εἶδε ποτέ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἂν ἐζῆσε ὅλη του τὴν ζωὴν σὲ κάποια πόλιν χιλιᾶδες χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη.

Ἐπιπλέον, οἱ Ἐβραῖοι δὲν ἐπίδωκαν νὰ μεταδώσουν τὴ θρησκείαν τους σὲ ἄλλους λαοὺς. Δὲν προσπαθοῦσαν νὰ γίνουν ταλμουδικοὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς, ἀφοῦ κάποια μέρα ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ γίνονταν ὑπερήτες τῶν Σιωνιστῶν, θὰ εἶχαν τὸν ἀπόλυτον ἡγετικὸν ρόλον καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὸν μοραστοῦν μὲ ἄλλα ἔθνη, τὰ ὅποια μὲ βάση τὸ Ταλμουδ, ἦσαν ποικιλοτρόπως καλύτερα.

Ἡ μόνη ἐξαιρετικὴ σὲ αὐτὸν τὸν κανὼνα ἔγινε μὲ τὸν λαὸ τῶν Χαζάρων. Οἱ Χαζάροι ἦταν μία ἀπὸ τῆς πολλῆς τουρκικῆς φυλῆς, ποὺ μετακινήθηκαν ἀπὸ τὰ Ἀλταία ὄρη (βουνὰ στὰ ὄρια Μογγολίας καὶ Σιβηρίας), διέσχισαν τὴς ἀσιατικὰς στέππες καὶ σχημάτισαν ἕνα ἰσχυρὸ κράτος (χανανάτο) βόρεια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Νέα ἄγνωστα στοιχεῖα ἔρχονται εἰς τὴν δημοσιότητα περὶ τοῦ Κολυμβαρίου ἀπὸ τὸν Καθηγητὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας κ. Βλάσιον Φειδᾶν. Ἐν εἶδει αὐτοαπολογίας ὑπερησπίσθη τὰ ὅσα διημιέφθησαν εἰς Κρήτην ἐπιβεβαιῶν τὰ δημοσιεύματα τοῦ Ο.Τ. διὰ τὸ παρασκῆνιον.

Τοῦ κ. Δημ. Κυρ. Αναγνώστου, Θεολόγου

ρακτηρῶς καὶ περιεχομένον στήριχθηκαν στὸ κύρος καὶ τὴν γνώσκειν του.

Ἡ ἐν λόγω διαλέξει τοῦ κ. Φειδᾶ, χάρις στὴν παρηρησία καὶ τὴν εὐκρίνειαν τοῦ ὁμιλητοῦ, «φώτισε» ἀρκετὰ σημεῖα τῆς προετοιμασίας καὶ τῆς συγκλήσεως τῆς περιβολῆ τοῦ πλέον συνόδου τῆς Κρήτης. Δὲν γνωρίζομε, οὔτε εἶναι σαφὴς ὁ λόγος τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς τῆς διαλέξεως. Προφανῶς νὰ ἀποδομηθῶν οἱ κατ' αὐτῆς ὄχι εὐκαταφρόνητες ἐπι κρίσεις, βάσει ὅμως συγκεκριμένης τακτικῆς καὶ στρατηγικῆς, οἱ ὅποιες ταυτοχρόνως θὰ διαμορφώσουν καὶ τὴν τελ-

Μετὰ τὴν σύντομην παρουσιάσιν τοῦ πασιγνώστου ἀπὸν ἀκαδημαϊκὸν θεολογικὸν χῶρον ὁμότιμον Καθηγητὸν τῆς Κρήτης, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Μετὰ τὴν σύντομην παρουσιάσιν τοῦ πασιγνώστου ἀπὸν ἀκαδημαϊκὸν θεολογικὸν χῶρον ὁμότιμον Καθηγητὸν τῆς Κρήτης, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

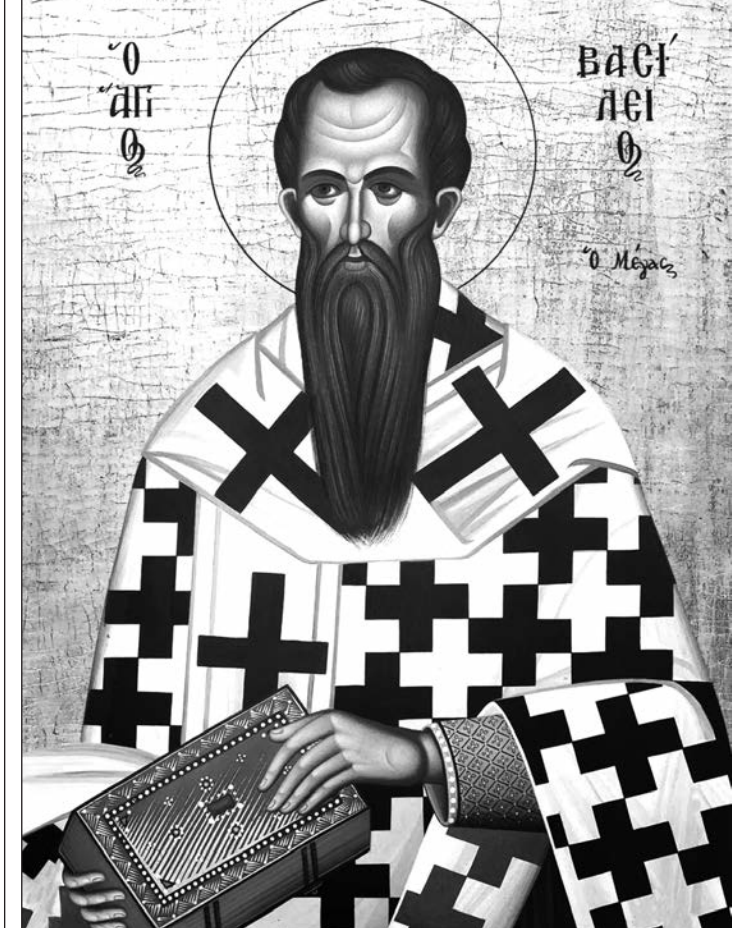
Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ἡ διαλέξει δόθηκε στὴν αἴθουσαν Ὀπτικοακουστικῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνώπιον πολυπληθῶς ἀκροατηρίου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς Παρέστησαν κάποιοι, σχετικῶς λίγοι, Καθηγητῆς, ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ὁμότιμοι καὶ κάποιοι Κληρικοὶ.

Ὁ Μεγάλος Βασιλεῖος

Τὴν Ἱνν Ἰανουαρίον Ἐκκλησίαν μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μεγάλου Βασιλείου.

Ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ χριστιανὸς πολίτης

Τοῦ κ. Παύλου Τρακάδα

Καθὼς ἐκτέννει τὸ ἔτος 2016 ὀφείλομε νὰ κάνομε μίαν ἀναφορὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κορυφαίου Ἑλλήνου φιλοσόφου Ἀριστοτέλη, εἰς τὸν ὅποιον εἶναι κατὰ κόσμον ἀφιερωμένον τὸ παρὸν ἔτος, προκειμένου νὰ κατανοήσομε ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον αὐτοῦς ἀγοηρωθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκα σπουδαῖον ἱερῶν μονῶν, ὅπως τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαίδιο, τῆς Ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναστασοῦ κ.ά., τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ ἠλομονοῦμε ὅτι σχετίζονται μὲ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κέντρα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα.

Ἡ συνάντησιν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύττου μὲ τὸν ἑλληνοὶκὸν λόγον, ἡ ὅποια εἶχε ἦδη ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἐπι γῆς παρουσίας τοῦ Θεοανθρώπου μὲ τὴν ἑλληνοιστικὴν μετάνοσιν τῶν Ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποτελοῦσε ἀναπόφευκτα ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον αὐτοῦς ἀγοηρωθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκα σπουδαῖον ἱερῶν μονῶν, ὅπως τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαίδιο, τῆς Ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναστασοῦ κ.ά., τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ ἠλομονοῦμε ὅτι σχετίζονται μὲ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κέντρα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα.

Ἡ συνάντησιν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύττου μὲ τὸν ἑλληνοὶκὸν λόγον, ἡ ὅποια εἶχε ἦδη ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἐπι γῆς παρουσίας τοῦ Θεοανθρώπου μὲ τὴν ἑλληνοιστικὴν μετάνοσιν τῶν Ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποτελοῦσε ἀναπόφευκτα ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον αὐτοῦς ἀγοηρωθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκα σπουδαῖον ἱερῶν μονῶν, ὅπως τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαίδιο, τῆς Ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναστασοῦ κ.ά., τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ ἠλομονοῦμε ὅτι σχετίζονται μὲ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κέντρα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα.

Ἡ συνάντησιν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύττου μὲ τὸν ἑλληνοὶκὸν λόγον, ἡ ὅποια εἶχε ἦδη ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἐπι γῆς παρουσίας τοῦ Θεοανθρώπου μὲ τὴν ἑλληνοιστικὴν μετάνοσιν τῶν Ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποτελοῦσε ἀναπόφευκτα ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον αὐτοῦς ἀγοηρωθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκα σπουδαῖον ἱερῶν μονῶν, ὅπως τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαίδιο, τῆς Ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναστασοῦ κ.ά., τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ ἠλομονοῦμε ὅτι σχετίζονται μὲ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κέντρα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα.

Ἡ συνάντησιν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύττου μὲ τὸν ἑλληνοὶκὸν λόγον, ἡ ὅποια εἶχε ἦδη ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἐπι γῆς παρουσίας τοῦ Θεοανθρώπου μὲ τὴν ἑλληνοιστικὴν μετάνοσιν τῶν Ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποτελοῦσε ἀναπόφευκτα ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον αὐτοῦς ἀγοηρωθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκα σπουδαῖον ἱερῶν μονῶν, ὅπως τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαίδιο, τῆς Ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναστασοῦ κ.ά., τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ ἠλομονοῦμε ὅτι σχετίζονται μὲ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κέντρα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα.

Ἡ συνάντησιν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύττου μὲ τὸν ἑλληνοὶκὸν λόγον, ἡ ὅποια εἶχε ἦδη ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἐπι γῆς παρουσίας τοῦ Θεοανθρώπου μὲ τὴν ἑλληνοιστικὴν μετάνοσιν τῶν Ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποτελοῦσε ἀναπόφευκτα ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον αὐτοῦς ἀγοηρωθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκα σπουδαῖον ἱερῶν μονῶν, ὅπως τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαίδιο, τῆς Ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναστασοῦ κ.ά., τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ ἠλομονοῦμε ὅτι σχετίζονται μὲ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κέντρα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα.

Ἡ συνάντησιν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύττου μὲ τὸν ἑλληνοὶκὸν λόγον, ἡ ὅποια εἶχε ἦδη ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἐπι γῆς παρουσίας τοῦ Θεοανθρώπου μὲ τὴν ἑλληνοιστικὴν μετάνοσιν τῶν Ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποτελοῦσε ἀναπόφευκτα ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον αὐτοῦς ἀγοηρωθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκα σπουδαῖον ἱερῶν μονῶν, ὅπως τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαίδιο, τῆς Ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναστασοῦ κ.ά., τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ ἠλομονοῦμε ὅτι σχετίζονται μὲ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κέντρα τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα.

Ἡ συνάντησιν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύττου μὲ τὸν ἑλληνοὶκὸν λόγον, ἡ ὅποια εἶχε ἦδη ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἐπι γῆς παρουσίας τοῦ Θεοανθρώπου μὲ τὴν ἑλληνοιστικὴν μετάνοσιν τῶν Ὁ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποτελοῦσε ἀναπόφευκτα ἐν μέρει καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον αὐτοῦς ἀγοηρωθῆ παλαιὰ εἰς τὸν ἐξωαναθήκα σπουδαῖον ἱερῶν μονῶν, ὅπως τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαίδιο, τῆς Ἱ. Μ. Αγ. Νικολάου Ἀναστασοῦ κ.ά., τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ ἠλομονοῦμε ὅτι σχετίζονται μὲ τὰ δύο σπουδαιότερα διαχρονικὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μοναστικὰ κ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Σκέψεις επί τῆ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἔτους

ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ τοῦ ἀγίου Θεοῦ «πατάμε τὸ κατώφλι» τοῦ νέου χρόνου καὶ ἀφήνουμε πίσω μας τὸν παλιό. Για̋ κάθε σκεπτόμενο ἄνθρωπο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου ἀποτελεῖ εὐκαιρία γιὰ περιουλογοί, διότι ἡ πορεία τοῦ χρόνου εἶναι ἀμεσα συνδεδεμένη μὲ τὴν πορεία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δέσμιος αὐτοῦ τοῦ «μεγέθους», τὸ ὅποιο τὸν περιορίζει καὶ τὸν ὀρίζει ὡς ὄν πεπερασμένο. Ἡ εἰσόδος τοῦ καιροῦ στὸν κόσμο, εἰσάγει σὲ αὐτὸν τὴ φθορά, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μὲ τὴ χρονική μεταβολή. Ὁ ἄνθρωπος βιώνει τὴ φθορὰ του στὴ ροὴ τοῦ χρόνου, τοῦ ὁποῖου τραγική κατάληξη ἦταν ὁ θάνατος. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ διάφορα θρησκευτικά ὀ χρόνος περισταμένα ὡς τρομακτικὸς «θεός», ὁ ὁποῖος «τρώει» τὰ παιδιά τὸν (βλ. Κρόνος στὴν ἀρχαιοελληνική παράδοση). Ἀλλά, ὅπως παρατηρεῖ σύγχρονος θεολόγος, «Μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο ἡ ἐννοία τοῦ χρόνου ἐντάχθηκε στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Τώρα ὁ χρόνος ὑπηρετεῖ τὸ θεῖο ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Ὑπηρετεῖ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἀπλᾶ μία μηχανιστική πορεία πρὸς τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἡ κάθε χρονική στιγμή εἶναι πολύτιμη γιὰ τὴν σωτηρία αὐτανόθεο πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεό. Εἶναι ἕνας διδάκτορας "καιρὸς εὐπρόσδεκτος" καὶ συνεχῆς "ἡμέρα σωτηρίας" κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (Β΄ Κορ. 10, 11). Ὁ χρόνος τῆς ἐπιτήκειας ἡμᾶς μας πρέπει νὰ εἶναι αξιοποιήσιμος στὸ ἔπακρο. Κάθε στιγμή χαιρέτη μῖναι νὰ ἀποβῆ μορσρία γιὰ τὴν μελλοντική μας θέσση στὸν αἰωνιότητα. Ὁ μέγας ἀπόστολος τὸν ἔθωνν ὡς ἄλλο λόγο του μάς προτρέπτε: "νὺν γὰρ ἐγγύτερον ἡ σωτηρία ἡ ὅτε ἐπιστεῦσαμεν, ἡ νῦς πρόκομεν ἡ ὅς ἡμέρα ἦνικεν" (Ρωμ. 12, 11). Ὁ αἰώνιος Θεός θά ἔλαβε ξαφνικά "ὡς κλέπτης ἐν νυκτί" (Ματθ.24.43) καὶ αἴλιμον σὲ ὅποιον βρεθεῖ νὰ καθεύδῃ». Εἶθε, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες, ὁ νέος χρόνος νὰ εἶναι γιὰ ὅλους μας χρόνος σωτηρίας!

Διατὶ μετέβη εἰς τὸν Ἄθω ὁ κ. Κ. Μητσοτάκης

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ μήνα πραγματοποιεῖτε προσκύνηση στὸ Ἅγιον Ὄρος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Κυριάκος Μητσοτάκης, «ὡς προσκυνητὴ καὶ ὄχι ὡς πολιτικός», ὅπως δήλωσε στυλιος ἀγορευτὲς μαχαχός, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐπιφυλάξαν νηολική ὑπόδοξη καὶ τοῦ ἀπευθύναν ὑπερτερπες φιλοφρονήσεις. Ἐλα ὅμως ποῦ ὁ ἐν λόγω προσκυνητὴ τυχαῖνα νὰ εἶναι καὶ πολιτικός (καὶ μάλιστα ἀπὸ μεγάλο πολιτικό κτζίκκι). Ἐπιλογὴς τυχαῖνα νὰ εἶναι οἱ πολιτικὲς ἐπιλογὲς τὸ σφόδρα ἀνεπίθετες μὲ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη, τὴν πίστη τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ποῦ (ὅπως πᾶνε τὰ πράγματα) θὰ τὸν κυβερνήσει αὐτονομα. Εἶναι ὁ πολιτικός ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ψηφισὲ ὁ ἴδιος καὶ ἔδωκε τὸ ἐναυσμα καὶ στοὺς Βουλευτὲς τοῦ κόμματός τους νὰ ψηφίσει πέρυσι τέτοια ἐποχὴ ἐνα ἀπὸ τὰ πλεόν ἀντήριαση νομοθετήματα, ποῦ ψηφίστηκαν ἀπὸ τὸ ἐλληνικό κοινοβούλιο, τὸ διαβροῦθαι καὶ φρικτὸ τερατοῦργημα τοῦ «Συμφωνίου Συμβίωσης τὸν Ὀμοφύλων Ζευγαριών», τὸν ἐμεικτὸ «γάμο» τὸν σοδομιστᾶν, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν χειρότερη ἕβρη κατὰ τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ Γάμου καὶ πηλίγη γιὰ τὴν οἰκογένεια. Τὸ ὑπερψήφισμα ὁ ἴδιος καὶ οἱ περισσότεροί του βουλευτὲς τοῦ κόμματός του τὴ στιγμή τοῦ δὲν τὸ ψηφισαν βουλευτὲς τῆς συμπολιτεύσεως! Μὲ ἄλλα λόγια «ἐβραλε πλάτη» τὴν ἀντήριαση σημερινή κυβερνήση, ἡ ὁποία πολεμᾶ ἀνοκτᾶ τὴν Ἐκκλησία καὶ προσβάλλει βάνουσα τὴν πίστη τοῦ λαοῦ. Μὲ αὐτὴν τὴν ἐνέργεια ταυτιστικὴ μὲ τῆς ἀντήριασε ἐπιλογῆς τῆς ἀριστερῆς κυβερνήσεως! Βεβαίως, καὶ τὸ Ἅγιο Ὄρος «τὸ εἴπειε» «μετανοουσα» καὶ ἔξῆρε τὴν... ὀρθόδοξη πίστη καὶ πνευματικότητα! Δὲν ἔχουμε σκοπὸ νὰ ἀσχαλιθοῦμε μὲ τὴν ἐν λόγω πολιτικό, ὁ ὁποῖος τρεπὶ πίστη τῆς «πατροπαράδοτες» πολιτικῆς. Μᾶς ἀποσχαλεῖ ὅμως ἡ ἀπαράδεκτη καὶ διουλική στάση τῶν ἀντιοπερῶν πατέρων, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἠλέγηαν, ὡς ὀρελαι, νῆ! αὐτὲς τῆς πολιτικῆς του! «Κατὰ τὴν ἡλίσσια» τους καὶ μὴ ὄνατες φιλοφρονήσεις μπόρεσαν νὰ ψελλίσουν! Ἄχ, μακαριστὲ π. Λυγιώστειν Κωνσταντῖν, εὐὸς πᾶς ἀντιδρούσε; Ἄς ἔχομε τὴν εὐχή σου, διότι δὲν πᾶμε καθόλου καλά!

Ἡ ὄχι σωστὴ ἀπάντησις στὸν ἄσκησιμον

Ὁ ΧΡΟΝΟΣ ὅπως καὶ ὁ χῶρος ἀπὸ εὐλογία εἶναι γιὰ τὸν ἀπσπο ἄνθρωπο ἡ ἐπί γῆς κολασία του. Μὲ πραγματικά ὑπερόχο θεολογικό καὶ φιλοσοφικό λόγο ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς ἀναλύει αὐτὰ τὰ δύο μεγεθᾶ ἀπὸ τὴ σκοπία τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς τὸ θεάνθρωπο: «Ζευγμένο εἰς τὸν ζυγὸ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χῶρου ὁ ἄνθρωπος, σῆρει τὴν οἰκογένειαν. Ποῦ; Εἰς τοῖους βραδροῦδεις βράχος θὰ τὴν ὀδηγήσει, εἰς ποία παγερὰ ὕψη πέραν τοῦ τόπου καὶ τοῦ χῶρου; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὄλοι αἱ φυλαὶ, ὄλοι οἱ ἄδοι, αἱ γεινέαι, εἶναι, εἰς ἴσου, ζευγμένοι εἰς αὐτὸν τὸν ὀπλοῦν ζυγόν. Καὶ νυγημερὸν τὸν σῆρουν βαρύν, υψόμενοι ἀπὸ κάποια ἀκατακινῶν δύναμιον. Σῆρουν καὶ σκοκάντιον, καὶ πάλιν σῆρουν καὶ πάλιν σκοκάντιον, πῆπτουν καὶ χάνονται. Πρὸς τί; Ποῖος τὸς ζευγνέαι καὶ ποτε δὲν τὸς ἀποζευγνέαι; Ὡ! ὁ χρόνος! Εἰπητέ μοῦ τὸ μυακὸν τοῦ χρόνου. Ὁ χρόνος: πικρὸν φορτίον. Καὶ ὁ χῶρος;

Ὀλημμένος δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ χρόνου. Δὲν ὑπάρχει πῆπτε ποῦ τραγικὸν καὶ πῆθρονον ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ζευγμένοι εἰς τὸν βαρύν ζυγὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χῶρου. Σῆρει τὸν χρόνον χωρὶς νὰ νυγηρίθῃ οὔτε τὴν φύσιν, οὔτε τὸ νόημα, τὸν σκοκὸν τὸν. Σῆρει καὶ τὸν χῶρον, ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ νυγηρίθῃ τὴν φύσιν, τὸ νόημα, τὸν σκοκὸν. Τὸ σκοκὸν λοιπὸν στὴν αἰχμαλωσία τοῦ παραλόγου!» (Απὸ τὸ βιβλίον Ἄνθρωπος καὶ θεάνθρωπος). Μόνον ἐν τῷ Χριστῷ ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος μεταβάλλονται ἀπὸ κολασία σὲ παράδεισον, διότι φέρνεται ὁ μακάριος Γέννησις; Ἄρκει νὰ ἀνοῖξει ὁ ἄνθρωπος τοῖς πνευματικὸς ὀφθαλμοῖς του, καὶ τότε δὲν μπόρει πᾶρα νὰ αἰσθανθεῖ καὶ νὰ δεῖ οἱ Ἀναστᾶς Κύριος εἶναι ὁ Μόνος ποῦ δίδει νόημα καὶ χωρὶ ἀληθινὴ εἰς τὴν πικρὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Αὐτὸς καὶ οὐδεὶν ἄλλο καὶ οὐδεὶς ἄλλος...»! Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

Ὁ σοδομικός γάμος

καὶ τὸ κόμμα τῆς Ν.Δ.

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ καὶ τοῦτο τὸ «νόστιμον» στὸ ἱστολόγιο «ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», τὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει τὴν βαιομήπεια τοῦ ἀνωτέρου σχολίου: «Ἡ προσκυνητικὴ ἐπίσκεψη τοῦ προέδρου τῆς ΝΔ, ἀκόμη κι ἂν ἔχει ψηφοθηρικό χαρακτήρη, προκειμένου νὰ δεῖξαι πῶς ἡ ΝΔ εἶναι διπλά στὴν Ἐκκλησία, δὲν ἐνέικει... Αὐτοῦ ποῦ ἐνέικει εἶναι ἀπὸ τὴ μὴ ὁ θεῖος Κυριάκος Μητσοτάκης νὰ ἐμφανίζεται ὡς εὐσεβὴς κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ ἄνιω νὰ ὑπερασπίζεται τὴ διαρρηχτὴ τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς τεκνογονίας. Ὁ λόγος, φυσικά, γιὰ τὸν Περιφερειακὸ Στέλεχος Ἑλλάδος καὶ στελέχους τῆς ΝΔ Κώστα Παπαγιάννη, ὁ ὁποῖος ἐρωτήθηκε ἀπὸ τὸ περιοδικὸ "Κ" τῆς «Καθημερινῆς» σχετικά μὲ τὸ ποῦ εἶναι ἡ θέση του γιὰ τὴν υιοθεσία ἀπὸ ὀμοφυλὰ ζευγαριά ποὺ ἐρεκάθαρα θετική θέση ληγοντας τὰ ἔξῃς (ἡ ἐρώτηση ἦταν ἀπὸ θὰ ψηφίζε ἐνα τέτοιο νόμο): "Ναὶ. Καταλαβαίνω πῶς εἰς ἀρκετοὺς μορσὺ αὐτὸ νὰ φανεῖ ἔξω, εἰδικά στοὺς μεγαλύτερους, ἀλλὰ ἡ ζωὴ προχωρεῖ. Τὸ ἔχω σκεφτεῖ ἀρκετὰ. δὲν ἤχομαι οἴσφωρος γιὰ ἀρκετὸ πορσὸ. Ἀλλὰ ἔρεξε τι; Νόμος εἶναι ἡ ἀνάπτυξη. Ἐγὼ τὴν τυχὴ νὰ ἔχω νυγηρία ἀρκετὰ παιδιά ὀμοφύλων οἰκογενειᾶν ποῦ μεγαλύνουν τὸν ἄσινεπτα, τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἀπόρηψη. Μὲ τὸ νὰ κλείνουμε τὰ μάτια στὴν πραγματικότητα δὲν κερδίζουμε τίποτα!" Ἰδοῦ οἱ «φιλόδοξοι» καὶ κερδιστὲ ὅπως τὸ «ἐκθισωτηρῶν» κόμμα τῆς Ν.Δ. Αὐτὰ ἄς τὰ βλέπουν οἱ πιστοὶ ψηφοφόροι τῆς καὶ ἄσπαροσῆρον ἀνάλογη μὲ τὴν συνειδητὴ τους...

Ἀνοικτὴ ἐπιστολή πρὸς τὸν κ. Κ. Μητσοτάκη

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ παρουσιάζει ἡ ἀνοικτὴ ἐπιστολή τοῦ πρώην στελέχους καὶ βουλευτοῦ τοῦ κόμματός τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Ν. Νικολαΐτου, πρὸς τὸν «εὐσεβή προσκυνητὸν» στὸ Ἅγιον Ὄρος κ. Κ. Μη-

τσοτάκη: «Ὁ Μητσοτάκης στὸ Ἅγιο Ὄρος ἴσως μάθει ὅτι δὲν ὑφίσταται γάμος μεταξὺ ὀμοφύλων. Τὸ Ἅγιο Ὄρος ἐπισκεπτεῖται ὁ Κυριάκος Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκαμε. Καὶ εἰλικρινά, μοῦ δημιουργήθηκαν πολλές ἀπορίες ποῦ θὰ ἦθελαι εὐθέως νὰ ποῦ θεσῶ καὶ μὲ ὁποια εὐκαιρία θεωρεῖ κατάλληλη νὰ μοῦ ἀπαντήσει: Τὶ θὰ κανέαι, ἀγαπητὴ κύριε πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἐριβόλι τῆς

τῆς ΝΤΠ εἶναι νὰ δημιουργήσῃ μία γενναία πολὺμορφον, ἀπομονωμένων καὶ χωρὶς ρέεις ἀτόμων ποῦ, ἐγκλωβισμένα στὰ δικά τους ἀντι-κοινωνικά πιάθῃ, δὲν θὰ παρουσιάσουν - προβάλουν καμία σοβαρὴ ἀντίσταση πρὸς τοῦ Νέου Κυρίου τῆς Δουλειᾶς τῆς Νέας Τάξης Προγμάτων». Ἐτοῖ ἐπιθυχοῖται νὰ ἔξῃς: Πλήρης ἐλεγχος πᾶνω σὲ κάθε πτυχή τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια ποῖος θὰ ἔρηαι καὶ ποῖος θὰ πεθάνῃ: Ἐλεγχος πληθυσμοῦ» (Πηγή: ARCO ARCO) Ὅπως ὁ συντάκτης τοῦ πετυχημένου σχολίου δὲν βλέπει ἄλλη ἐξήγηση, εἶσι δὲν βλέπουμε καὶ ἐμεῖς! Κάποιοι «πονιόδρομοι» στὰ ὀφέλη (καὶ τοῦ σοδομικοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν τῆς συνέπειες!

Νέον «ξεσάλωμα» τοῦ κ. Φραγκίσκου!

ΣΤΟ ΙΣΤΟΛΟΓΙΟ «ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» δημοσιεύτηκε σχόλιο τοῦ κ. Μανώλη Κεῖου, γιὰ τὸν «ἀάθητο» καὶ «πρώτον» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», ὁ ὁποῖος πῆρε «στὰ σοβαρὰ» τὴν ἐνόητια τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ ὄμως σύμφωνα μὲ τῆς δικῆς του ὀρέξει: «Νέο οἰκομενιστικό ξεσάλωμα τοῦ Πάπα Φραγκίσκου χθές!» Ὑποστήριξε ὅτι ἡ ἀναζήτηση γιὰ τὴ χριστιανική ἐνόητια εἶναι μία ἀπὸ τῆς βασικῆς ἀντισυνοχῆς του, καὶ προστεχᾶται αὐτὴ ἡ ἀντισυνοχὴ νὰ εἶναι κοινή καὶ ἄδῃ βαπτισμένου ἀνθρώπου! Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Πάπα ἐπιτύχθηκαν ἀπὸ Βατικανὸν σὲ μία συνόδο τῆς ὀλομείλειος τοῦ Πονηφικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Προῦθεση τῆς Χριστιανικῆς Ἐνόητιος. Αἰτιωομένης σὲ μία ομάδα ἀπὸ οἰκομενικὸς ἐμπειρογνώμονες ἀπὸ ὄλο τὸν κόσμο, ὁ Πάπας ὑπεκρίθηκε τῆς πολλῆς καὶ σηματικῆς συναντήσεως ποῦ εἶχε φέρῃ τὸν ποῖος ἡγέτης τῶν ἄλλων χριστιανικῶν κοινοτήτων. Εἰδικότερα, ὑπεκρίθηκε τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψη του στὴ Σουηδία γιὰ τὸν ἀπὸ κονοῦ Λουθηρανικοῦ-ΡΚαθολικοῦ ἔορτασμοῦ τῆς ἐναρέξει τῆς Προτεσταντικῆς Μεταρρύθμισης. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἄνοησι ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἐνόητια εἶναι ἀπαράτηρη προῦθεση τῆς πίστης μας, ἐνα παζὶδι προσωπτικὸ ἀλλὰ καὶ τῆς κοινοτήτων πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ!» Κρατεῖστε τὴ φράση του: «ἢ χριστιανικὴ ἐνόητια εἶναι ἀπαράτηρη προῦθεση τῆς πίστης μας», ποῦ σημαίνει ὅτι πίστη τῆς «ἐκκλησίας» ποῦ εἶναι ἡ ὑποταχὴ τῶν πάντων στὴν ἀρενήτια του, ὁ ὁποῖος, ὡς «ἀντιπροσωπεὺς τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ», ἐναοικρινέαι ὄλες τῆς ἔξουσιᾶς στὸ πρῶστοῦ τοῦ! Αὐτὸ δὲν θεσμοθετεῖται ἔξω καὶ χίλια χρόνια στὸν διαβροῦθ ὀ τῆς περὶ τῆς ἰσχυρῆς ἄγνωσης καὶ τὸν ὁποῖο οὐδεποῖος ἀπέβαλε; Ἰδοῦ λοιπὸν ὁ «πρετόρ» ποῦ γιὰ τὴν ἐνόητια τῶν χριστιανῶν!

Τὰ ἱσοῦσικα «ἀνέκδοτα» τοῦ Πάπα!

ΣΕ ΣΥΝΔΕΧΙΑ μὲ τὸ προηγουμένιο σχόλιο, σχετικὰ μὲ τὸ οἰκομενιστικό ξεσάλωμα τοῦ «ἀάθητου», ἀποκαλύπτει ὁ κ. Μ. Κεῖος καὶ τὸν τρόπο τῆς «ἐνόητιος» ποῦ ὀραματίζεται ὁ ἀνὴρ τοῦ Χριστοῦ (ἀντιπροσωπεὺς τοῦ Χριστοῦ) πᾶμ-Βασιλέως κ. Φραγκίσκος: «Προειδοποίησε δὲ γιὰ τρία μευθῖθὸν μόνετᾶ τῆς κοινοτήτων, ἐξανέστης μὲ τὸ πρῶτο ποῦ ἀφορᾶ στὴν πεποθηση ὀπ μπόροῦμε νὰ ἐπιτύχουμε τὴν ἐνόητια μέσωσ διπλωματικῶν ἐλήμων ἡ μονάχη ἀνθρώπινην προπταθειών. Ἡ ἐνόητια, ἐπέμπεαι, ἐνα ὄδιο ἄδιο πρὸς τὸν Θεό καὶ καθήκον μας εἶναι νὰ καλωσορίσουμε αὐτὸ τὸ ἄδιο καὶ νὰ καταποστήσουμε ὀρᾶσὸ σὲ ὄλους. Σημεῖως ἀκόμη πῶς θὰ πρέπει νὰ δοῦμε τὴν ἀναζήτηση γιὰ ἐνόητια ὡς ἐνα παζὶδι πὸν ἀναλαβήσουμε ἀπὸ κονοῦ μὲ ὑπομονή, ἀποφασιστικότητα, προσπαθειὰ καὶ δέσμευση, νυγηρίζοντες ὅτι ὄλοι μας εἶμαστε ἀμάρτωλοι, γιὰ τοῖς ὁποῖους ὁ Θεός ἔχει ἀπῆρο ἔλεος. Θυμηθεῖτε, εἶπτε, ὅτι σταν δοκούμε, προσεχόμεσθε, ὅτι καὶ βοηθοῖμαι τοὺς ἀπόρους μαστῖ, εἶμαστε ἦδη ἐνωμένοι» (Ιστολ. ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ) Δεῖτε τὴν ὑποκρίση τοῦ ἀνθρώπου, ποῖος μιλᾶει γιὰ προσπαθειὰ «διπλωματικῶν ἐλήμων ἡ μονάχη ἀνθρώπινην προσπαθειών» γιὰ τὴν «ἐνόητια τῶν χριστιανῶν»! Ὁ «ἐπισκόπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας» καὶ ἡγέτης τοῦ σκοτεινοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὁποῖο ἀνήγαγε τὴ διπλωματία σὲ «ἐπιστήμη» καὶ «μοχλὸ πίεσης» σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο! Θέλει νὰ ἡρμονεῖαι πῶς στὰ χίλια χρόνια τῆς ἱστορίας τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ, ἡ μόνη ἐπιλογὴ γιὰ τὴν ἐνόητια τῶν χριστιανῶν (ὑποταχὸν τὸν πᾶτα), ἦταν ἀνθρώπινη καὶ μάλιστα ἀπὸλυτα ἀνορθόδοξεσ πρακτικῆς, ὅπως ἡ ἱερὴ Ἐξέδοσις, οἱ θρησκολογικὸς πᾶμ, οἱ ἐνατοὶ εἶδους νευκονικὸς καὶ τὰ ἀπέλυται ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος! Τώρα τὰ ἦμα ἐνόητια ὡς «ὄδιο Θεοῦ» ἀνήκουν στὰ γινωστὰ ἱεροῦσικα «ἀνέκδοτα» τοῦ

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ἐγκύκλιοι Χριστογενῶν

Σεβ. Μητροπολιτοῦ Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου

Αγαπητοὶ ἀδελφοί,

Τὸ ρῆμα «ἐξαπέστειλαν» ποῦ χρησιμοποῖεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δύο φορές στὸ ἀποστολικὸ αὐτὸ ἀνάγνωσμα δηλώνει τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν καρδιά. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἔχουν μεγάλη ἄξια καὶ σπουδαιότητα καὶ εἶναι ἐνωμένα μεταξὺ τους. Αὐτὸ δείχνει τὶ εἶναι Χριστοῦσένα καὶ τὶ εἶναι Πεντηκοστή, τὶ εἶναι ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὶ εἶναι θέωση τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ δείχνει ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, πῶς διὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, γινόμεσθε μέλη τοῦ Χριστοῦ, ἀποκτιοῦτε τὴν υιοθεσία καὶ οἱ αὐτὸ τὸ αἰσθανόμεσθε μὲ τὴν προσευχὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν καρδιά.

Σὲ μία ἐποχή ποῦ ὑπάρχει ἀπογοητευσὴ καὶ ἀπέλπεια, ἡ βεβαίότητα τῆς υιοθεσίας ἐν Χριστῷ μὲ τὰ Μυστήρια καὶ τὴν προσευχὴ εἶναι ἐλπίδα ζωῆς.

Χριστὸς ἐτέχη, ἀδελφοί!

Σεβ. Μητροπολιτοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κοσμᾶ

Στῆς ἡμέρες μας, ἀγαπητοί, πολλοὶ ὅπως ὁ Ἡρώδης, ἀπιστοῦν, φθονοῦν, μισοῦν, πολεμοῦν, δισκῶν τὸν Σαρκωθέντα Κύριο μας, Σκοκπιόμεν, θολοῦμεν, ὑποκρίνηται, σκοκινῶν δυνάμειον, ὀργανοῦ, τοῦ Ἐωσφρόνου, μὲ φοβεροὺς μένος ἀγωνίζονται νὰ ξεριζώσουν ἀπὸ τῆς καρδιῆς μας καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς καρδιῆς τὸν νέον μας τὴν πίστη στὴ Θεότητα τοῦ Βρέφους τῆς Βηθλεὲμ. Ὄργανώνονται, πιέζουν, ἀπειλοῦν. Θέλουν νὰ κλισῶν τὴν πίστη μας, τὴν ἐμπιστοσύνη μας, τὴν ὑπακοή μας στὸν Σωτήρη Κύριο, νὰ ἀμβλύνουν τὴν νησὶα πνευματικῆς μας ζωῆ, νὰ ἐκκοομικεύουν τὸ νησὶο ἐκκλησιαστικὸ ὀρθόδοξο φρονήμα μας, νὰ μᾶς ὑποτάξουν σὲ ἀλλοτρίους ἀντήριχοτες ψευδοφρόνες φωνές.

Παντοῦ, λόγους καὶ ἔργους, ἄς ὀμολογοῦμε τὸν «ἐκ

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας

ΣΥΝΔΕΧΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μόνο καὶ ὄχι Ἐντολής τοῦ Θεοῦ στὸ θέμα τῆς τεκνογονίας τῆς δῆθεν παράβασης τῆς ἀπὸ ὄρους παρθενοῦς δὲν εὐσταθοῦν καὶ δὲν ἔχουν καμία ἀπολυτῶς βᾶση ἢ ἔστω κάποιο θεολογικό ἔρεισμα.

Ἐπιπλέον, ἡ Ἱερολογία τοῦ Γάμου βριθεῖ ἀναφορῶν ὑπὲρ τῆς τεκνογονίας καὶ κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ φυσετικὴ ὀμεία: «Υπὲρ τοῦ δωρηθῆναι αὐτοὺς εὐεγκνίας ἀπόλαυσι, καὶ ἀκατάγνωστον διαγιγνῆσι» [59] «ὑπὲρ τοῦ παρεσχεθῆναι αὐτοὺς σωφροσύνην, καὶ καρπὸν κοιλίας πρὸς τὸ συμφέρον»[60] «καὶ σύ, Νύμφη, πληθύνθη σύ ἡ Ραχηλ»[61]. συανοῦσθε μαζὲ μὲ πολλὰ ἄλλα παρομοῖα στὴν Ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, μὲ ἀποκορυφήμα, «ὀπὸ σὺν Θέλωμα ἐστὶν ἡ ἐνομοσ ἰσχύια καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποίησι»[62].

Ἐὰ ἀποτελοῖσθε παράλειψη φρονομείε τὸ γεγονός τῆς μητᾶρασεως καὶ ἀναφοράς τῆς θέσεως τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὄμολογοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει σὶ τὸ ἀρχικό Σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἔγκειτο στὸν πολλαπλασιασμοῦ τοῦ ἀνθρώπινου γένους μὲ τέτοιο τρόπο, ὅπου θὰ ἀποσιείσε παντελῶς ἡ σαρκική συνδιαίρεσι καὶ ὀποῦ καθὼς καὶ ὁ καθορισμένος μετὰ τὴν πτώση καὶ παρὰ τὸν τρόπο ἀναπαρηγηθῆι μετὰ τὸν Γάμο. Ἡ παράβασι ὄμως τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὗας μὲ τὴν κακή χρήση τῆς ἐλευθερίας τους, ἀνέρεψε τὰ πνευματικὰ αὐτὰ δεδομένα καὶ τῆς προδιαγραφῆς, μὲ ἀποτελέσμα τὴ δεδομένη πλέον κατάσταση τῆς συνουσίας καὶ τὴν παρεπόμενον μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο γεννήσεως. «Ἀμέλει τοῦ τῆς καθόλου τὸν πάντων πρὸς αὐτὸν ἄνωσεως ἐκ τῆς ἡμῶν ἀρχαῖωνος διαίρεσεως γίνεται τέλειος ἀνθρώπος, ἐξ ἡμῶν δὲ ἡμᾶς κατ' ἡμᾶς, πᾶντὰ τὰ ἡμῶν ἀνεληλυθῶς ἔχον, ἀμάρτια χωρὶς, τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας γαμικῆς οὐδόλων εἰς τοῦτο προσηδθεῖς; ὀμοῦ τε καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ κενῶς, ὡς οἰμῆ, τυχόν ὡς ἦν καὶ ἄλλος τρόπος τῆς πλῆθος τῶν ἀνθρώπων αὐξήσεως προεγνωσμένος Θεῷ, εἰ τὴν ἐνόηθη ὁ πρῶτος ἐφύλαξε ἐν ἄνθρωπος καὶ πρὸς κτηνωδῶν αὐτὸν τῶ κατὰ παράχρον τρόπον τὸν οἰκείων δυνάμεων ἡ καρθάει, καὶ τὴν κατὰ τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ διαίραρον τε καὶ διαίραση τῆς φύσεως ἐξωθουόμενος...»[63]

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀστορίας ὄμως ἀσκητικῆς θεολογικῆς γραμμῆς κινούμενος καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς, ἐπισημαίνει ὅτι «ὡς γὰρ ἡ εἰς τὴ παιδοποίησι κατὰ τοὺς νομῖμοις τῶν γάμων ἡδὸν θεῖον Θεοῦ δῶρον ἦκιστ' ἂν κληθεῖ, σαρκῶν γὰρ καὶ φύσεως, ἀλλ' οὐχ ἄρσο τοῦ δῶρον, καίτοι τὴν φύσιν ὁ Θεός ἐποίησεν»[64], ὑπομαρτυρῶντας ὀπλ, ὅτι ἡ ἡδὸν ἡ ὁποῖα σχετίζεται μὲ τὴν πράξη τῆς τεκνογονίας, θὰ μπόροῦσε κατ' ἐλάχιστον νὰ ὀνομαστῆι θεικό δῶρο, παρὸλο ποῦ ἀποτελεῖ στοιχεῖο τῆς φύσεως καὶ τῆς ὁποῖας ἡλιμορῶσες εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἐντοῦτος δὲν μπόρει νὰ ἀποτελέσει συνάμα καὶ ὄδιο τῆς Θεῖας Χάριτος, παραμείνοντας ὀρτικὰ καὶ περιοριζόμενη στὸ σαρκικό ἀποκλειστικά ἐπίπεδο.

Συνδέοντας θεολογικά ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τῆς ἀνωτέρου θεολογικῆς ἀπομείης καὶ θέσει

Πώς ό Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος άπομακρύνεται άπό τόν Κύριον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εργάζονται και πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη...».

Ο αϊρετικός Πάπας παρ΄εχει την έναρξη, για να ενώσει όλες τις θρησκείες υπ΄ αυτόν, και ό Πατριάρχης μας προθύμως και άφελώς έπρεξε όπωσ του. Ή πρωτοβουλία αυή άκούεται ευγενής και άθτια, άλλα άποτελεί για μεγάλη άπίστη. Κατ΄ αρχάς, ό Πατριάρχης δεν την άποκαλεί σύμφωνη καί άπό του είναι. Δέν έχει συγκληθεί για κνά εργάζονται και να πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη», άλλα είναι μία «ήμέρα προσευχής για την ειρήνη». Υ΄παρχει ένα πρόβλημα ακρίβως σε αυτό, διότι Ορθόδοξοι χριστιανοί ύώθονται σε συμπροσευχή με μη Ορθόδοξους, ιδιαίτερα με μη χριστιανούς! Έκτος αυτού, δέν νομίζω ότι ή άποστολή τής Εκκλησίας είναι «να εργάζεται και να πορεύεται μαζί (με τις θρησκείες του κόσμου) προς την παγκόσμια ειρήνη». Ο Άγιος Ίωάννης ό Θεολόγος είπε, «ό λέγων εν αύτώ μένει σφέλιε, καθώς εκείνος περιεπάτησε, και αύτός αύτω περιεπατέιν» (Α΄ Ιωάννου 2,8). Ο Κύριος δέν εργάστηκε και ό ακόλουθός του οί Άγιοι δέν «εργάστηκαν και πορεύησαν μαζί» με τις θρησκείες του κόσμου. Ο Κύριος είπε: «έν έμοι διακονή τις, έμοι ακολουθήτω» (Κατά Ίωάννην 12,26) Ποιόν ακολουθεί ό Πατριάρχης; Ποιόν άραγε υπηρετεί;

Κατά δεύτερον, θλώ να προβληματιστούμε σχετικά με τό θέμα τής φηνικής χρωιάς, «Ορθοκείας και Πολιτισμοί σε Διάλογο». Ποιός είναι ό σκοπός αυτού του «διálogoυ»; Δέν είναι τόσο πολύ για την ειρήνη, άλλα «για να πορευούσμε μαζί» με τις θρησκείες του κόσμου, ένωμένοι υπό τόν Πάπα, έτσι ώστε κνά γίνει ένα ποίμνιο και ένας ποιμένας» - όχι ό Κύριος, άλλα ό Πάπας! Καμία άποδοχή του ίδιου Ποιμένα, του Κυρίου μας και Σωτήρα Ίησού Χριστού δεν είναι άπαραίτητη. Ο καθένας είναι ελεύθερος να πιστεύει ό τι θέλει. Ο Πάπας Φραγκίσκος εργάζεται μανιωδώς, για να ενώσει όλες τις θρησκείες υπ΄ αυτόν και να δημιουργήσει ή Μία Παγκόσμια Θρησκεία και ή Νέα Παγκόσμια Τάξη.

«... Φέτος, κατάν τής 25η επέτειο τής ταπεινής διακονίας μας σόν πατριαρχικό θρόνο τής Κωνσταντινουπόλεως, είμαστε ευτυχείς πού είμαστε σε θέση να είμαστε μαζί με τους αδελφους μας και τίς αδελφές μας τόν άλλων δογματών και τών κοινοτήτων τής χριστιανικής πίστες, ...».

«Ϊδού δή τί καλόν ή τί τερπνόν, όλή ή τό κατοικεόν αδελφούς επί τό αυτό», (Ψάλμ. 132,1). Πράγματι, ό Πατριάρχης μας θα πρέπει να είναι χαρούμενος να είναι μαζί με τους αδελφους του, όπως λέει ό ψαλμωδός. Τό πρόβλημα είναι ότι αυτοί δέν ήταν αδελφοί του. Οί Χριστιανοί πάντα άποκόλων «αδελφους» αυτούς με τους όποιους μοιράζονται την ίδια πίστη. Ο Άποστόλος Παύλος εγέννησε στους Κορινθίους όπι, όταν τους παρότρυνε «μη συναγαμίνυσθαί ένάν τις (άν και αντίθετος εύρίσκειται άνάμεσα σάς ως) αδελφός ονομαζόμενος», δέν έννοούσε τους «έξω» (Α΄ Κορ. 5.9,11,12) «Άδελφοί και αδελφές» είναι ισόδυναμο με τό να είναι όλoi παιδιά του Θεού, την έννοια του όποίου πραγματοποιήκαμε σε άλλο άρθρο. Άποκαλούμε «αδελφους» μόνο εκείνους πού είναι ένωμένοι μαζί μας στην πίστη, άφου έχουσι γίνει παιδιά του Θεού μέσω τής πίστης σόν Ίησου Χριστού και του βαπτίσματος (Γαλ. 3,26-27). Αντ΄ αυτού, ό Πατριάρχης μας δίκαιε τους άλληθους Ορθόδοξους, αγάλλόμενος στην συντροφιά τών μη Ορθόδοξων Χριστιανών.

Αλλά υπάρχουν και χειρότερα έκτος αυτών. Ο Πατριάρχης γνωρίζει όπι σε αύτή την συγκεκριμένη συγκέντρωση δέν είναι μόνο μεταξύ «αδελφών» του τών διαφόρων χριστιανικών δογματών, άλλα επίσης μεταξύ «αδελφών» άλλων θρησκείων. Ές απανάδαρουμε πάλι: αύτή ή συγκέντρωση γίνεται με σκοπό τόν διάλογο τής Βαβυλωνίων των Θρησκείων και τών Πολιτισμών του κόσμου. Αυτή, ήθεταί τό ερώτημα: πώς ό Πατριάρχης μας συμβιβάζει αυτές τις προσπάθειες με τό λόγο του Άποστόλου: «Μη γίνεσθε έτεροζυγούντες άπιστοίς· τις γάρ μετοχή διακονήσεται και ανωμαία; τις δε κοινωνία φωστί προς σκότος; τις δε συμμύσσησι Χριστώ προς Βελία; ή τις μερίς πιστώ μετά άπίστους; τις δε συγκατάθεισι ναφ Θεού μετά ειδώλων.» (Β΄ Κορ. 6,14-16) Θα ήθελα πολύ να έχω μία άπάντηση από τόν Πατριάρχη μας.

«... Καθοδηγούμενοι από τόν αγαπημένο μας Πάπα Φραγκίσκο, ...».

«Κάδς μιας; Άγαπητός»; Δέν ηγηγάνουν αυτές οι εκφράσεις οικειότητας; Άνω μακρία; «Πάπας»; Έτσι τώρα αναγνωρίζουμε έπίσημα τόν «σφετεριστή» (σύμφωνη με τόν Μητροπολίτη Πειραιώς Σεραφείμ) τής έδρας του Άπτ. Πέτρου του τό νόμιμο Πάπα; «Καθοδηγούμενοι»; Μήπως έχομε ήδη άποδεχθή τόν Πάπα ως τό πρώτο (Prímus), και να τόν ακολουθούμε ως όδηγό μας (ποιμένα); Όντως τους αγαπάμε όλους, όπως ό Κύριος μας έντέλεξε, και προσευχόμαστε ό καθένας να έρθε σε γνώση τής αλήθειας, και έτσι να σωθεί. Αλλά δέν θα πρέπει να παράσχομε στους έτεροδόξους (αϊρετικούς και σχισματικούς Χριστιανούς) φρούδες έλπίδες όπι τό να είσαι σε αίρεση και σχίσμα (όπως είναι), και με τό να εύρισκονται αποκομμένοι από τό Σώμα του Χριστού (όπως είναι) δέν έχει σημασία. Άν άποτύχομε να τους ευαγγελίσουμε τότε άποτυγχάνομε στην άποστολή μας.

«... Σε μία συνάντηση και σε μία κοινή δέσμευση –παράδειτοντας την Ορθόδοξη Θεία Λειτουργία– ύπέρ τής άνωθεν ειρήνης» και «ύπέρ τής ειρήνης του σύμπαντος κόσμου». Αρμείει ιδιαίτερας ότι αύτή ή διεθνής έκδήλωση φιλοεγνείται από την έπισκοπή τής Ασίας, την οικονέμεια τών Φραγκισκανών και τούς αγαπητούς μας φίλους τής κοινοτήτος του Αγίου Αιγιδίου...».

Οι ακόλουθες λέξεις γραμμένες από τόν όσιο Γέροντα Άγιο Πάισιο τόν Αγιορείτη για τόν Πατριάρχη Αθναγόρα ισχύουν

Ο Φριστοτέλης και ό χρονιστικός πολίτης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

να προωθήσουν εις την πατρίδα μας εις τό όνομα τής δημοκρατίας, καθώς τό αντίθετα σχέδιά του έπιχειρούν να ύλοποιήσουν υποσκελίζουν και προσβάλλουν άκόμη και τόν τόπτον πού έγέννησε την δημοκρατίαν.

Πληροφορούμεθα από τό σύμφωνη όπι στρατηγία ένών τόν όσοι είναι περιουσία όχι μικρότεραν άπό έκάτο ενός και παιδιά γνήσια από νόμιμον γυναικία και μεγαλύτερα των δέκα ετών. Εις τό κριτήριο λοιπόν έπίθετο και τό ζήτημα του νομίμου γάμου, ίσαως τότε έξυπηρετούσε έθνοφυλετικούς λόγους, όμως ήτοι και ζήτημα σωφροσύνης και συνέσεως, τών απαιτούνται διά δημόσια άξιώματα. Αντιθέτως σήμερα δέν έλλείπουν τα δημόσια πρόσωπα πού ακολουθούνται από δημόσια ακανάθια...

Εις άλλον σημείον έμιλε διά την μέριμνα του Σόλωνος. Ο Σόλων κατηγορεί τα ιδιωτικά και δημόσια χρέη με την ορισμόν, ένω ύωρισε ό νόμος να ισχύουν αμετάβλητοι διά έκατο έτη. Μάλιστα, προκειμένου να μη άπαύουν από αυτόν συνεχώς αναθεωρήσων τών νόμων εταξίδευσε εις την Αίγυπτον διαφιμίων ότι δέν θα έπιστρέφει πριν παρέλθουν δέκα χρόνια και ως σχολιάζει ό Αριστοτέλης «πρόσφιμος να γίνει έχθρος και με τις δύο (μεριές των ευγενών και του δήμου) σφοντάς έτσι την πατρίδα και νομοθετώντας άριστα». Πίσως φρός οι πολιτικοί μας μη φοβούμενοι τόν Θεόν ψηφίζουν νόμους ή φέρουν συνεχώς τροπολογίας εις την Βουλήν όχι διά να άνακουφίσουν τους άδυνάτους και τό γενικόν καλόν, άλλα διά να προωθήσουν έπιχειρηματικά συμφέροντα ή συμφέροντα «μεσιονήτων» πού έπιθύουν να συμβιώνουν.

Αναφέρει επίσης ό Αριστοτέλης ένα περιστατικόν με τόν τύραννον Πελοπίδατον. Εις μίαν περιόδειαν του εις τόν Υμηττον, όταν εις κάποιον να σκάπητι εις έδαφος τελείως πετρώδες, άπόρρησ και διατέτα τόν ύπρηρτόν του να τόν έρωτήσει ή πρόιον παράγεται από τόν τόπτον εκείνον. Ο γεωργός άπήνησε «όλα τα καλά και τα ψυχρά και άπό αύτα όμως τα καλά και τα ψυχρά χρεάδιετα να δίνω στον Πελοπίδατρο ή δέκατά» χωρίς να γνwrίζει ότι εκείνος ήτο παρών. Ο Πελοπίδατρος εξέστημε την पर्ρησian και την φιλεργiαν του άνδρος και τόν άπήλασε από τόν φόνον όρίζων τόν τόπτον ως άφορολόγητον. Δυστυχώς ό γνήτιος πολιτικοί και εκκλησιαστικοί άσμερον δέν άφουγκραζονται τόν λαόν και τό ποιμνιον με όποίοις εμείς να μη εκπίκται ή παρηρσία, άλλα να περισσεύη ή τυραννία...

Αντίστοιχ ό Περικλής έδωσε μιθόνδ εις τους δικαστάς ως πνσιτάθμισμα τής εύτορίας του Λαού επί τής έποχής τό Κί-

έπίσης και σε αύτή την περίπτωση:

«Τά γραπάτ μου δέν είναι τίποτα περισσότερο από μία έκφραση του θαθέως πόνου μου για την γραμμία και, δυστυχώς, την κοσμική άγάπη του πατέρα μας κ. Αθναγόρα.»Όπως φαίνεται, άγάπησε μία άλλη γυναικία, πού είναι σύγχρονη, πού ονομάζεται Παυική «Εκκλησία», επειδή ή Ορθόδοξη Μητέρα μας δέν τόν έντυπωσιάζει, γιατί είναι πολύ σεμνή... Με μία τέτοια σχέδιον κοσμική άγάπη ή Πατριάρχης μας φράνει επί Ρώμη. Και ένά ό

ίδιος θα έπρεπε να δείξει την άγάπη πρώτα σε μάς τα παιδιά του και προς την Μητέρα Έκκλησία μας, δυστυχώς, έστειλε την άγάπη του πολύ μακριά. Τό άποτέλεσμα ήταν να παρηγορήσει όλα τα κοσμικά παιδιά του πού άγαπηόν τόν κόσμο και έχουσι αυτή την κοσμική άγάπη, άλλα να σκανδαλίσιε όλους εμάς, τα παιδιά τής Ορθοδοξίας, μικρούς και μεγάλους, πού έχουσι φόβο Θεού».

Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος είναι ένας πιστός ακόλουθος τρυ προκάτοχου του, του Πατριάρχη Αθναγόρα, ό όποιος είναι τρελά έρωτευμένος με «την μεγάλη πόρνη» (Αποκάλυψη 17,1), κολυμπώντας μαζί της στη λάσπη.

«...Έχομε πρόσφατα γίνει μάρτυρες αύτης τής θαδιάς επιθυμια να θεραπενεί ή ανθρώπινη κοινοτήτ μα και να προστατευεί ό πλανήτης μας, όταν ό κόσμος θρήνησε την άπολεία τής ζωής και τής όμορφιάς στο σεισμό πού έπληξε την κεντρική Ίταλία. Αναγνωρίζουμε, λοιπόν, όπι ή ειρήνη είναι κάτι τό όποίο λαχταρούμε με μεγάλο πόθος και μεγάλο πόνο...».

Ο Κύριος είπε, «Ειρήνην άφιμνι ύμίν, ειρήνην την έμην διδυμι ύμίν» ου καθώς ό κόσμος δίδωσι, έγώ δίδωμι ύμίν»(Κατά Ιωάννην 14,27) Τό άπημα μας κατά τις ακολουθίες μας (ανάφερθηκε παραπάνω από τόν Πατριάρχη) είναι να λάβωμε «την άνωθεν ειρήνην». Η ειρήνη είναι μία έγνήση του μάς δινεται από τόν Χριστό, ή όποια ηγαίει από την πίστη και την έλπίδια μας σ΄ Αυτόν και στις ύποσχέσεις Του. «ή ειρήνη του Θεού βραβεύτω έν τας καρδίας ύμιν, εις ήν και εκλήθητε εν ένι σώματι» (Κολ 3,15). Ωστόσο, ή ειρήνη την όποια ό Πατριάρχης έπιδιώκει διακινεί είναι μία κοσμική ειρήνη. Αντι να στρέψει τους όφθαλμούς του στόν ούρανό, για να αναζητήσει «την άνωθεν ειρήνη», τους κρατεί στη γη, και μαζί με «τις θρησκείες πού εργάζονται και πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη», προσπαθεί να έπιτύχει γνήνη ειρήνη με ανθρώπινα μέσα, στρέφων τα νύατα του προς τόν «άρχοντα τής ειρήνης» (Ίαρ. 9,6).

«... Πολλοί από εσάς σίγουρα γνωρίζουν πώς τα τελευταία 50 χρόνια έχουσι αναληφθεί κάποια άόσισημείατα ήθματα προς την κατεύθυνση τής συμφιλίωσης μεταξύ τής Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας και τών Ορθόδοξων Έκκλησιών...».

Αυτή είναι ή πρώτη από τις όχι λιγότερας από τέσσερις φορές πού χρησιμοποιείται ή λέξη «συμφιλίωση» σε αύτή την σύντομη δήλωση. Δυστυχώς, τα μέτρα πού έχουσι ληφθεί προς την κατεύθυνση τής συμφιλίωσης είναι σε λάθος κατεύθυνση. Έξερτε τί έννοει ό Πατριάρχης μας, όταν λέει συμφιλίωση; Την έννοει ως «ένότητα εν τη ποικιλία». Υ΄παρχει μόνο μία οδός για τή συμφιλίωση: οι Ρωμαιοκαθολικοί και όλoi οι έτεροδόξοι να επαναληγθούσι στην Ορθόδοξη (άληθινή) Εκκλησία. Ο Πατριάρχης μας δέν έχει κάνει ούτε ένα βήμα, για να τους ένθαρρουν να κινήσων προς αύτή την κατεύθυνση. Αντιθέτως, λέει στους Ρωμαιοκαθολικούς «αδελφους» του, όπι είναι μία χαρά εκεί που είναι, με τόν τρόπο πού είναι, και όπι οι δογματικές διαφορές είναι «παρονοσήσιες».

«... Όρείλομε την άρχή στους πάπες Ίωάννη ΧΧΙΙΙ και Παύλο VI, καθώς και στους προκάτοχους μας, Οικουμενικούς Πατριάρχες Αθναγόρα και Δημήτριο. Τό δράμα τους υπενθυμίζει σε όλους μας την πείσιουσα παραινείση του Κυριου στους μαθητές του στο΄Όρος τών Έλαιών, ΄Ινα πάντες έν όσιν» (ut unum sint) ...».

Διόρθωση. Παναγιώτατε: Δέν είναι μία «έπειγουσα παραινείση» του Κυριου, άλλα ένθερμο άφιμα προς τόν Πατέρα Του. Παρακαλώ, ξενοαδιαστείε τα λόγια του: Έγώ περι αυτών (τών Μαθητών) έρωτώ: ου περί του κόσμου έρωτώ άλλα περί ύψ δεδωκάς μοι... ήρσων αυτούς εν τώ όνόματι σου... ίνα ώσι εν καθώς ήμεις»(Ιωάννης 17,9,11). Ο Κύριος Ίησούς Χριστός προσεύχεται για τους μαθητές Του, ώστε να «παραινέουν ένωμένοι» (καθηγήτης Π. Τρεμπέλας), ώστε να διατηρήσουν την ένότητα πού ήδη έχουσι – όχι να προσπαθήσουν να έπιτύχουν μία ένότητα πού δέν έχουσι. Η ένότητα ήν την όποια προσευχήθηκε είναι ένότητα τής πίστεως και της αγά-

ΘΡΟΛΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

της. Ο Άποστόλος Παύλος λέει, «Ειρήνη τοίς αδελφοίς και άγάπη μετά πίστεις από Θεού πατρός και Κυριου Ίησού Χριστού» (Εφεσ. 6,23).

«...Όστόσο, ύπαρχει και μία άλλη συμφιλίωση, ή ένότητα δράσης, ή όποια άφορά στά δεινά πού βλέπομε γύρω μας στόν κόσμο...».

Έδώ έγκειται ή μεγάλη άποστασία. Έδώ πρόκειται για μία ριζική αναχώρηση από την Παρέδοση τής Εκκλησίας. Ο Πατριάρχης έξυπνα επινόησε ένα άλλο είδος συμφιλίωσης. Μια συμφιλίωση πού δέν βασίζεται στην πίστη, άλλα στη δράση. Δυστυχώς, αύτή ή άλλη ένότητα είναι ένα ανθρώπινο κατασκευάσμα, τό όποιο όσο ευγενές και άν είναι δέν άποτελεί την κύρια άποστολή τής Εκκλησίας, άλλα μία άπόκλιση και μία αναχώρηση από την ένότητα και τη συμφιλίωση πού ό Χριστός ήρθε να μας έφέρει: " τα δε πάντα εκ του Θεού τό καταλάξαντος ήμάς άυτός διά Ίησού Χριστού και δότης ήμίν την διακονίαν τής καταλλαγής, ως επί Θεός ήν έν Χριστώ κόσμον καταλλάσσων εαυτώ... και θέμενος εν ήμίν τόν λόγον τής καταλλαγής." Υπερ Χριστού ούν πρεσβευομεν...»(Β΄ Κορ. 5,18-20). Αυτή θα πρέπει να είναι ή κορυφαία μας προτεραιότητα, και ιδιαίτερα ή κορυφαία προτεραιότητα τής Α.Θ.Π.. Αυτή ή «άλλη συμφιλίωση», ή «ένότητα δράσης» πού επιδιώκει, άποτελεί τη μεγαλύτερη άπειλή για τους πιστούς, επειδή παρακινεί την αλήθεια (πού είναι ό Χριστός), ενεργώντας σε καθαρά ανθρώπινο επίπεδο. Θα πρέπει ό ίδιος να έξετασει τόν εαυτό του, άν άσκει πιστά αυτό τό ύπόρρημα, αύτή τη διακονία - άν αυτός είναι ένας άληθινός πρεσβύτερος για τόν Κύριο ή πρόδοξος Του.

«... Πράγματι, ή άρχή στην όποια βασίζεται ή άνοικτότητα και ό διάλογος είναι ότι όλα τα ανθρώπινα όντα, στο τέλος, αντιμετωπίζουν τις ίδιες προκλήσεις. Ο διάλογος αύτός σφύρει τούς ανθρώπους από διαφορετικές θρησκείες και πολιτισμούς έξω από την άπομόνωση, προετοιμάζοντας τους για τή συνύπαρξη και τή σχέση άμοιβαίου σεβασμού...».

Έτσι, ή «Μεγάλη Άποστολή» («πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εκ τό όνομα του Πατρός και του Υιου και του άγιου Πνεύματος», διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ένεικαλήμην ύμίν» (Κατά Ματθαίον 28,19-20)) περιωμρωποιείται και άντικαθίσταται από την «αρχή», «όλα τα ανθρώπινα όντα αντιμετωπίζουν τις ίδιες προκλήσεις» Τό «κάνετε μαθητές» αντικαθίσταται από τη φράση «μοιβαίος σεβασμός». «Στό τέλος» οι θρησκείες δέν έχουσι καμία ουσιαστική διαφορά - συμπεριλαμβάνεται και ή Ορθόδοξη Έκκλησία. Η άληθινή Έκκλησία πού ίδρυσε ό Κύριος αντικαθίσταται από την πίστη σε μία «ένα ανθρωπότητα», σε μία Νέα Παγκόσμια Τάξη, πού προωθείται από τόν καθοδηγητή του Πατριάρχη, τόν Πάπα Φραγκίσκο (31η Ιουλίου 2016, όμιλια στην Παγκόσμια Ημέρα Νεολαίας). Και για τους δύο, ή μία θρησκεία είναι τό ίδιο με την άλλη. Τό να παραμένει κανείς σταθερός στην πίστη ό Πατριάρχης τό άποκαλεί «απομόνωση». Είναι φοβερό να θυσιάσουμε την πίστη μας στόν Χριστό τόν άληθινό Θεό μας στόν κοσμικό βωμό τής ψευδο-θρησκείας του Οικουμενισμού και συγκρητισμού.

«... Αυτός είναι ό λόγος πού ή Άγία και Μεγάλη Σύνοδος τής Ορθόδοξης Εκκλησίας, δήλωσε στο τελικό ήμνυμνά τής: Ένας ηφάλιος διαθρησκευτικός διάλογος συμβάλει στην προώθηση τής άμοιβαίας έμπιστοσύνης, τής ειρήνης και τής συμφιλίωσης». Και ή εγκύκλιος τής Συνόδου ήταν άκόμη πού συγκεκριμένη: «Καλούμε συνεπώς όλους... ανεξάρτητα από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους... ανεξαρτος για τή συμφιλίωση και τό σεβασμό τών ανθρώπινων δικαιωμάτων, πρώτα απ όλα για την προστασία του δειου δώρου τής ζωής. Ο πόλεμος και ή αίματοχυσία πρέπει να σταματήσουν, και πρέπει να επικρατήσει ή δικαιοσύνη, έτσι ώστε ή ειρήνη να μπορεί να άποκατασταθεί...».

Ειρήνη και ειρήνη και ειρήνη, ξανά και ξανά. Αλλά τί είναι ή ειρήνη; Είναι τό ίδιο με την αλήθεια: ό Χριστός, «ό Κύριος τής ειρήνης» (Β΄ Θεο 3,16). Ο Κύριος μίλησε ξεκάθαρα: "ταύτα λελάληκα ύμίν έν έν έμοι ίπριών έχητε" (Κατά Ιωάννην 16,33) Ναι σ΄ Αυτόν και σε κανένα και σε τίποτα άλλο. «Ειρήνην άφιμνι ύμίν, ειρήνην την έμην διδωμι ύμίν: ου καθώς ό κόσμος δίδωσι, έγώ δίδωμι ύμίν»(Κατά Ιωάννην 14,27) Με κάθ ειλικρίνεια, τίος την ειρήνη επιδιώκει ό Πατριάρχης Βαρθολομαίος, τού Χριστού ή του κόσμου; Άς έπισημάνομε την ηφάλια αλήθεια, όπι ό Πατριάρχης και ή ψευδο-σύνοδος του άποδεχθηκε άλλες «ετεροδόξες εκκλησίες», ως άν ό Κύριος έχει ίδρυσει άλλες εκκλησίες, εκτός από τή Μία, Αγία, Καθολική και Άποστολική, Ορθόδοξη Εκκλησία. Αλλά αύτο είναι μόνο τό πρώτο βήμα. Τό δεύτερο βήμα είναι ή πρόωθηση και έπιτεύξη τής ειρήνης και τής συμφιλίωσης μεταξύ όλων τών ανθρώπων «ανεξάρτητα από θρησκευτικές πεποιθήσεις».

«...Αυτή είναι επίσης ή έμπειρία μας με τόν Πάπα Φραγκίσκο στό νιοι τής Λέσβου ακριβώς πριν από πέντε ήμνες, στις 16 Απριλίου 2016. Εκείνο τό γεγονός ήταν μία συγκεκριμένη άπάντηση τών Έκκλησιών τής Δύσης και τής Ανατολής...».

Δέν ύπαρχουν «Εκκλησίες τής Δύσης και τής Ανατολής». Δέν συμφωνούμε με την αϊρετική θεωρία «περι δύο πνευμάτων», πού χαρακτηρίζεται από τόν καθηγητή Δ. Τσελεγγιδη «βλάσφημη». Η κοινή δήλωση τής Λέσβου έγραψε όπι ό στόχος τών συμμετεχόντων είναι «να εκπληρώσουν την άποστολή διακονίας τών εκκλησιών [σημείωσε τό πληθυντικό] προς τόν κόσμο". Τό κύριο έργο τής Εκκλησίας δέν είναι ή κοινωνική πρόνοια. Άς μη μετριάσομε την άποστολή της, πού είναι ή μεταμόρφωση τής ανθρωπότητας και όλόκληρου του κόσμου.

«... σε μία τραγική κρίση του κόσμου μας. Ταυτόχρονα, ήταν μία ισχυρή επιβεβαίωση του τρόπου τόν τόν όποιο οι οικουμενικές σχέσεις μπορούν να προωθήσουν την ειρήνη και τα ανθρώπινα δικαιώματα σε μία εποχή πού ό κόσμος άποστρέφει τό βλέμμα του από τόν εξετρεμισμό και από τους κατατρεγμένους ή άποφασίζει για τή μοίρα τους με άμυγδύς οικονομικά ή εθνικά συμφέροντα. Η δύναμη του διάλογου και τής οικουμενικής δράσης είναι να ξεκινώσουμε να πάμε πέρα από τους εαυτούς μας και οτιδήποτε είναι δικό μας, πέρα από την κοινοτήτ μα, και τις εκκλησίες μας...».

Δέν είμαστε αντίθετο στο διάλογο, σκοπός τό όποιο είναι να διακριθεί την αλήθεια σε αυτούς πού είναι πρόθυμοι να την άκούσων. Αλλά σε αυτό τό είδος του διάλογου άντιπρόκειν, άκόμα και τό καταδικάζων (!), οι οικουμενιστές. Αντ΄ αυτού, ό διάλογος πού προωθούν είναι «να προχωρήσομε πέρα από τους εαυτούς μας και οτιδήποτε είναι δικό μου», πού σημαίνει να σταματήσουν να πιστεύουν όπι ή Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ή Εκκλησία, ή μία και μόνο Εκκλησία πού ήδύθηκε από τόν Κύριο. Κάτι τέτοιο είναι πού άποκαλούν «απομόνωση», άκόμα και εξετρεμισμό.

«...Να μάδομε να μιλούμε τή γλώσσα τής φροντίδας και τής συμπόνιας. Και πρέπει να δοδει προτεραιότητα στην άλληλεγγύη και την διακονία.»

Είναι ακριβώς σε αυτό τό σημείο, όπου ό Πατριάρχης μας αναμηνεί τις προτεραιότητές του και αναχωρεί από την Άποστολική Άποστολή του να είναι μάρτυρας του Κυριου «έως εσχάτου τής γής» (Πράξεις 1,8). Ο Κύριος ανέθεσε στους Άποστόλους Του να κάνουν μαθητές από όλα τα έθνη, διδάσκοντας τους να τηρούν όλα όσα τους είτασε (βλεπε Κατά Ματθαίον 28,19-20). Κάνει ό Πατριάρχης μας μαθητές από όλους τους θρησκευτικούς ήγέτες, οι όποιοι ήταν παρόντες στην Ασιασί;

Όπως είπαμε σε άλλο άρθρο, ό Πατριάρχης μας δέν πιστεύει καν στο να κάνει μαθητές από τα έθνη, όπως εκφράζεται στη δήλωσή του: «Η Ορθόδοξη Εκκλησία δέν επιδιώκει να πείσει τους άλλους για συγκεκριμένες ανηλιμένες τής αλήθεις ή τής Αποκάλυψης, ούτε επιδιώκει να τους μεστρέψει σε ένα συγκεκριμένο τρόπο σκέψης». Αυτή δέν είναι ή μαρτυρία πού ό Κύριος αναμένει.

Τόσο ό Πατριάρχης μας όσο και οι όμοιοδείες του οικουμενιστές πρέπει να αναλάβων σοβαρά την Μεγάλη Άποστολή και να κάνουν δικό τους τόν άφορισμό πού Άπτ. Παυλου, «ουάι δε μοι έσόν τίνι μη εύαγγελίζωμαι» (Α΄ Κορ. 9,16).

Ή Σιών κατά του Σιωνισμού

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

του Καυκάσου, από τα τέλη του 7ου μέχρι τόν 10ο αιώνα μ.Χ. Κάποια στιγμή, γύρω στο 750 μ.Χ., ό βασιλείς τους (Khan, Χαγάνος) άποφάσισε να άσταθεί επί τής έβραϊκή θρησκεία και σταδικά τόν άκολουθήθηκε και ό ύπόλοιπος λαός του, με άποτέλεσμα να έμνησαστούν για πρώτη φορά ταλμουδιστές πού δέν ήταν Έβραιοί, άλλα τελικά, λόγω του ισχυρότατου δεσμού έβραϊκού έθνους και θρησκείας, ταυτίτηκαν και αυτοί, μέσω τής νέας τους θρησκείας, με τό έβραϊκό έθνος. Και, όπως ήταν έπίτομο, ταυτίστηκαν και οι Χαζάροι με τό έβραϊκό όνειρο και τις συναφείς προσδοκίες.

Με τή διάλυση του χαζαρκού χανατόου από τους Ρώσους, οι (ταλμουδιστές) Χαζάροι σκόρπισαν κυρίως στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη, όπου συγχωνεύητην με τις διάφορες έβραϊκές κοινοτήτες πού προ-ήπτηχαν εκεί, δημιουργώντας τους λεγόμενους Ακεναζί Έβραίους, οι όποιοι σε μεγάλο βαθμό δέν ήταν Έβραιοί φυλετικά, άλλα ως προς τή συνείδηση. Αντιθέτ, οι Έβραίοι τής Μεσογείου και γενικά του Νότου ονομάζονται Σεφαραδίτες Έβραίοι.

Η Καμπάλα, από την άλλη, θεωρείται ως ένα μυστικιστικό κίνημα, μία έσωτερική αναζήτηση. Στην πραγματικότητα είναι άποκριματισμός, δηλαδή μαγεία με στοιχεία φιλοσοφίας, και οι όπαδοί της, οι καμπαλιστές, είναι μάγοι, δαιμονολάτρες, όπαδοί του Έωσφορού. Κάποιο Έβραίο άρχισαν να σάταζονται τόν καμπαλισμό, με άποτέλεσμα να δημιουργηθεί μία νέα θρησκευτική κατάσταση. Πρακτικά, ένύθησαν οι (άλλοιωμένες) μεσαιονικές ανηλιψεις με την Καμπάλα, πού συνδέεται και με τόν άποκριματισμό τών άρχαιων λαών, όπως τών Αιγυπτίων και τών Βαβυλωνίων, και άποτέλεσμα ήταν να συντεθεί ή πιο σχιζοφρενική θρησκευτική ανηλιψη όλων των εποχών...

Σύμφωνα με τό νέο, εξελίχοννο δόγμα του καμπαλοταλμουδισμού, ό Θεός τής Παλαιάς Διαθήκης (Γιαχβέ, Αδωνάι) ήταν ένας κακός θεός, πού έμπόδιζε τή γνώση από τόν Αάδμ. Ήρθε, όμως, και ένας καλός θεός, ό Έωσφορός (Άυεργήτος, τό πρωινό άστρο), πού έλυσε τα προβλήματά. Έδώσε στους ανθρώπους τή γνώση και όργάνωσε ένα επαναστατικό κίνημα ενάντιον του Αδωνάι, πού θα ολοκληρωθεί, μόλις ή ανθρωπότητα λητρεισει σύσταση τόν Έωσφορό. Άπ΄ αύτη τη φρικτή παραπομπή τής βιβλικής διήγησης προέκυμαν και τα δύο βασικά σύμβολα του Σιωνισμού, ό Όφις και ό Άστρο (τό φίδι πού τρώει την ούρά του και τό άστέρι, με 5 ή 6 γυνίεις).

Υ΄παρχουν και άλλες λεπτομέρειες, μέσα σε αύτη

Ή Παιδεία εις τό στόχαστρον τό 2017

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γραμματείας σε όλους τους νέους, ανεξάρτητα από τους μελλοντικούς τους προσανατολισμούς. Η εκμάθηση τών άρχαιων ελληνικών βοηθά στην ορθογραφική ικανότητα, άνάγνωση, άνάγνωση προφορικού λόγου, άπόδοση ένώντων-όρισμο λέξεων, μνημονική ικανότητα και μορφολογική και σημασιολογική επέξεργασία σύνθετων λέξεων[4]. Θεωρείται ή δυσλειτουργία. Κάνει εύφύτερα τα παιδιά [5].

2. Γόνγκα: Η γόνγκα παρουσιάζεται ως ψαγμένη και χαρωπική γυμναστική, ένώ στην πραγματικότητα δέν είναι [6]. Η γόνγκα είναι ένα υπαρξικό σύστημα, πού βασίζεται στη φιλοσοφία τής Ανατολικής πνευματικότητας, συμπλέκεται με τόν Δυτικό άποκριματισμό, τη μαγεία, την άστρολογία. Είναι επίσης λατρευτική πρακτική με σκοπό την ένωση του ασκουμένου με τους Ίνδικους θεούς[8].

Επίσης, βάσει έπιστημονικών δεδομένων **καταρρίπτεται ό μύθος ότι ή γόνγκα είναι ακίνδυνη για την υγεία του άνθρώπου**. Μερικοί από τους κινδύνους πού έχουσι καταγραφεί παγκοσμίως από την άσκηση γόνγκα είναι οι ακόλουθοι: διανοητική σύγχυση, ψύχωση, έπιληψία και άλλες άκούσιες σωματικές κινήσεις, στρες, κατάθλιψη, ακανόνιστη άναπνοη, μυοσκελετικά προβλήματα[9].

Η Αμερικανική Ένωση Γιόγκα, **άποτρέπει από τή γόνγκα τις εγκύους και θηλάζουσες ήμέρες**, έπισημαίνοντας όπι «είναι ιδιαίτερας έπικίνδυνη για τις εγκύους να κάνουν άσκησης γόνγκα, έξαιτίας τής πιεχονότητας έμβολισμού άγγειων με άέρα». Επίσης, πολλοί δάσκαλοι γόνγκα, άλλα και ή Αμερικανική Ένωση Γιόγκα **τονίζουν τους σωματικούς κινδύνους πού συνεταιζονται ή γόνγκα, ιδιαίτερα για τα παιδιά κάτω των 16 έτών**, καθώς μπορεί να προκαλέσει σοβαρές βλάβες στην νοητική και σωματική τους ανάπτυξη[10].

3. Σεξουαλική Διαπαιδαγωγή: Θεωρούμε άκαιρη και άντιπαίδευτική την πρόωγη ένδημησηση τών παιδιών του δημοτικού σχολείου για θέματα πού δέν άντιστοιχούν στην ηλικία τής ψυχοσωματικής τους ωριμότητας. Ο σκοπός παιδαγωγός Ευάγγελος Παπανούστας, μιλώντας κάποτε γι΄ αυτό τό θέμα, είχε πει: **«Δέν είναι εύκολο πράγμα να μιλήσεις στά παιδιά για τό σεξ, χωρίς τόν κίνδυνο να τό φοβίσουν, να τα γεμίσεις με άδηία ή τό χειρότερο να τα δηήγησεις σε εκτραχηλισμούς».**

Οι χώρες πού έβλαιν πριν από έμείς σε έφαρμογή την εισαγωγή του μαθήματος τής σεξουαλικής άγνωσης στο δημοτικό σχολείο, όμολογούν όπι όχι μόνο δέν πέτυχαν περιορισμό, άλλα αντίθετως **εισέπραξαν άνοδο τών δεικτών πολλαπλασιασμού τών σεξουαλικώς μεταδιδόμενων νοσημάτων και αύξηθούν ραγδαία οι εκτρώσεις στις μαθήτριες, λόγω τής αύξημένης περιέργειάς[11]**. Δέ μπορεί μία τόσο λεπτή και σοβαρή διαπαιδαγώηση, να φύγει από τα χέρια των κατ΄ εσχλην άρμόδιων, τών γονέων, και να περάσει στο χέρι άλλων σεξολόγων ή ακατάρτιστων εκπαιδευτικών.

4. Μάθημα Θρησκευτικών: Τό Νέο Πρόγραμμα Σπουδών στή Θρησκευτικό Δημοτικό και Γυμνασιό, **άποτελεί πιστή έφαρμογή και άντγραφή του προγράμματος του Άποκρισμού Δικτύου Θρησκείων των παιδιών τής νεοβουδιστικής κίνησης Αρίστατο**. Καταργεί τη μοναδικότητα τής έν Χριστώ διδασκαλίας και σωτηρίας, συγχέοντας ή εξισώνοντας την ορθόδοξη διδασκαλία με τις ιδέες έτεροκλήτων θρησκειακών χώρων.

Ή παραπάνω προσπάθεια **άποτελεί πράξη αντίθετη με τό Σύγναμα**[12], τό όποιο ύποκρινεται τόν πολιτεία, να προσφέρει Έλληνορθόδοξη εκπαίδευση στους Έλληνες Ορθόδοξους μα

